

Arrest

nr. 68 506 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die *loco* advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Kosovaarse nationaliteit, verklaart dat hij op 11 mei 2011 samen met zijn vrouw en kinderen België is binnengekomen en dient op 11 mei 2011 een asielaanvraag in.

Uit een consultatie van de Europese Vision databank blijkt dat aan verzoeker op 14 april 2011 een visum kort verblijf werd afgegeven door de Finse autoriteiten.

Op 7 juni 2011 wordt door de Belgische autoriteiten een overnameverzoek gericht aan de Finse autoriteiten op basis van artikel 9.1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening). Op 9 juni 2011 aanvaardden de Finse autoriteiten deze overname.

Op 27 juni 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt gedeeltelijk op 26 juli 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Op 4 augustus 2011 worden de motieven van deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

Deze beslissing is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

"(...)

Reden :

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1 , vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 26.05.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.

"(...)"

Op 4 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid *ratione temporis*. Zij zet dit als volgt uiteen:

"De in casu bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op 30.06.2011.

De kennisgeving van de beslissing geschiedde op 26.7.2011, zoals blijkt uit de door verzoekers ondertekende akte van kennisgeving. Daarbij verklaarden verzoekers uitdrukkelijk dat een kopie van de beslissing werd overhandigd.

Het art. 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt:

"§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Terwijl het art. 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen."

Tot slot voorziet het art. 39/57, 1° van de Vreemdelingenwet:

"De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing waartegen ze zijn gericht".

Conform de ter zake relevante wetsbepalingen diende het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing uiterlijk op 25.8.2011.

Houdt men rekening met bovenvermelde principe, dan is de door verzoeker bij verzoekschrift dd. 29.8.2011 ingestelde procedure laattijdig.

*Derhalve is het genoemd beroep naar het oordeel van de verwerende partij onontvankelijk *ratione temporis*."*

2.2. In het verzoekschrift wordt vermeld dat de bestreden beslissing ter kennis is gebracht op 4 augustus 2011.

2.3. Artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen:

1° (...)

2° (...)

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° (...).”

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

In casu betreft de bestreden beslissing een individuele beslissing die de rechtspositie van een persoon vaststelt en moet deze aan verzoeker worden ter kennis gebracht. De beroepstermijn neemt een aanvang door de formele individuele kennisgeving ervan aan verzoeker (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 436). De beroepstermijn gaat in op de dag die volgt op deze waarop verzoeker de inhoud van de bestreden beslissing op volkomen en nauwkeurige wijze kon kennen (*o.c.*, nr. 438).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 26 juli 2011 aanbood bij de gemeente, dat de beslissing hem werd meegedeeld, dat hij wist dat het om een negatieve beslissing ging en dat hij deze kennisgeving op 26 juli 2011 ondertekende. Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat de bijlage, waarin de motieven van de bestreden beslissing staan, pas op 4 augustus 2011 aan verzoeker ter kennis werden gebracht. De verwerende partij toont niet aan dat verzoeker reeds op 26 juli 2011 volledig op de hoogte was van de inhoud van de bestreden beslissing, zodat niet kan worden aangenomen dat er sprake is van twee opeenvolgende kennisgevingen en zodat de termijn van dertig dagen pas op het ogenblik dat verzoeker kennis nam van de motieven van de bestreden beslissing, *in casu* 4 augustus 2011, begon te lopen.

Bijgevolg stelt de Raad aldus vast dat de kennisneming van de motieven van de bestreden beslissing door verzoeker geschiedde op 4 augustus 2011. Derhalve was maandag 5 september 2011 de uiterste datum waarop verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2011 kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 29 augustus 2011 ingediende beroep, tijdig, en bijgevolg ontvankelijk *ratione temporis* is.

De exceptie van de verwerende partij is ongegrond. Het beroep is ontvankelijk *ratione temporis*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur :

Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissingen in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing te grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan ze ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618)

De Raad wijst er op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst het opschrift van zijn tweede middel naar het zorgvuldigheidsplicht maar laat na in zijn middel uiteen te zetten op welke wijze de zorgvuldigheidsplicht door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Waar verzoeker in zijn tweede middel een uiteenzetting geeft over de formele motiveringsplicht verwijst de Raad naar hetgeen uiteen werd gezet in punt 3.1.2. van het arrest.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Artikel 3 EVRM stelt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moeten voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM;

Dat het begin van bewijs kan steunen op de medische rapporten die de diagnose en de behandeling van verzoeker vastleggen.

Hieruit blijkt dat er geen behandeling voorhanden is in het land van oorsprong.”

3.3.2. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker om de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de loutere stelling dat zijn verwijdering van het grondgebied kan leiden tot een (verboden) handeling die valt onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM, nalaat deze blote bewering te staven met concrete gegevens. Verzoeker geeft geen enkele verdere uitleg of brengt geen concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor hem een risico zou inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET